Anul II Nr. 19

4 pagini 3 Lei

A

DUMINICA 2 MARTIE 1941

REDACŢIA
ŞI
ADMINISTRAŢIA
BUCUREŞTI
Str. Popa Petre, 42 Etaj III
Telefon 2.33.55

ÎNVIEREA

SAPTAMÂNAL DE POLITICA ŞI CULTURA ROMÂNEASCA

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 200 lei pe an
Pentru autorităţi 1000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 93/940

A II-A SCRISOARE GENERALULUI ANTONESCU

Naţionalismul nu este compromis

de TOMA VLĂDESCU

Ar fi greu să vă amintiţi, Domnule General, o scrisoare tot ca asta pe care v'am scris-o de mult—... să fie trei sau patru luni de zile de-atunci —dar încărcată de atâta dolent lirism, dar mai ales cu atâtea ocoluri şi atâta de lungă... încât nici nu mă miră aproape că nu v'a putut reţine! Sau poate... poate v'a reţinut. Fiindcă dacă noi n'am avut niciun semn aici — ceeace de altfel nu ne-a descurajat să continuăm — în orice caz tot ce vă spuneam atunci, şi chiar tot ce nu izbutisem să spunem într'un timp când nu era atât de uşor, noi am regăsit în proclamaţiile Domniei Voastre, aproape literă cu literă şi gând cu gând, atâtea nobile strădanii pe care Ţara astăzi le ştie. Fără să vă flateze nimeni Domnule General — şi veţi vedea că noi... avem mai multe lucruri de spus! — dar se poate decât să iubiţi pasionat o Ţară nenorocită,... care totuş a avut noroocul să vă găsească. Ţara asta a trăit vremuri deo dramatică ruşine atât la graniţe cât şi în lăuntrul hotarelor, — aşa încât nici n'aş şti să spun dacă în unele ceasuri ea nu a căzut chiar până la cele mai de jos trepte ale Destinului ei!

Un războı pierdut fără măcar să-l începem, apoi mizeria care creştea între noi, atâţi tineri români uitaţi în puşcării, sau împuşcaţi şi căzuţi subt o absurdă ploae de gloanţe şi pretutindeni acest fior al dezagregării, acest sentiment ostenit par'ca el unor înfrângeri definitive... Eram învinşi, fiecare din noi, în fiinţa noastră întâi, şi nimeni aproape nu mai credea în nimic. Aceasta era marea cădere. Drepturile insultate, libertăţile umilite, — atâţia trişti români trăiau în ţara asta ca pe un pământ strein în care aproape şi respiraţia era interzisă. Apoi entuziasmele comandate şi această uniformă atât de inutil somptuoasă a minciunii pe care Ţara era obligată s'o poarte — abia unul sau doi, dacă se ridicau din haină, ca să rămână totuş ei înşişi şi mari... — tot acest aparat izbutise să dea Românilor amarele sensuri ale sclaviei într'o ţară în care s'ar fi spus aproape că şi nădejdiile au murit... Se creease în sfârşit atât gol în spaţiul românesc, atâta ireparabil gol în sufletul neamului chiar, încât e sigur că Ţara asta ar fi trebuit să vă inventeze Domnule General,... dacă nu v'aţi fi arătat!

O ţară care se regăsea-Generalul

D-voatră eraţi pe undeva, pe la Bistriţa... Eraţi totuş un nume care se murmura pretutindeni — dar cu o îngrozită adoraţie aproape!

Se auzea din timp în timp că aţi fost arestat. Apoi, că aţi fost pus în libertate... Dar D-voastră eraţi tot acolo! Hm! cine să vă libereze... Şi totuşi a făcut-o ţara asta chiar, aşa cum era ea atunci, cu protestarea ei mută, dar într'adevăr ameninţătoare atunci, — a făcut-o, aş zice, cu aceste adânci rezerve de energie, cu aceste puteri, străvechi probabil, şi pe care, miracol!, încă nu şi le consumase. Se simţea atunci că eraţi omul singur în spre care toate gândurile priveau. Şi ca după o noapte lungă, aceeaşi ochii se luminau de alte nădejdii. O ţară întreagă respira acum, cu această apariţie care eraţi... Tot elanul şi toate puterile unui neam care se regăseau în D-voastră acum,... omul capabil să vină în minutul exact în care nu s'ar mai fi putut fără el! De aceea, Ţara, aţi avut-o întreagă, aşa cum o aveţi şi azi — şi aţi fi făcut cu ea ce-aţi fi vrut... Dacă vă amintiţi, v'aţi îngăduit chiar luxul suprem să vă calomniaţi în faţa ţării... inutil!

...„Pentru prima oară am minţit, am înşelat, mi-am călcat jurământul!...", aţi spus atunci Ţării... care nu v'a crezut — cum, dacă îmi daţi voe, cu nici azi nu vă cred!

Pe cine aţi minţit, ce jurământ aţi călcat, şi mai ales aţi înşelat — pe cine?! Aţi depus probabil un jurământ de credinţă fostului Rege... Acelaş jurământ însă l-aţi demis şi Ţării!

Dar Ţara nu mai voia, nu mai tolera vechiul regim — şi atunci D-voastră vă găseaţi cu două jurăminte incompatibile... O incompatibilitate însă, de care nu D-voastră eraţi responsabil! Aţi ales atunci, ce nu s'ar fi putut să n'alegeţi... Ţara desigur, căreia deopotrivă aţi jurat să-i fiţi credincios! Şi atunci unde este sperjurul?

Dar nu! Nu era aici decât unul din aceste excese de sinceritate pe care D-voastră le-aţi avut fără număr, — şi chiar atunci când poate mai mult secret ar fi fost necesar... Sau poate era altceva chiar, — era altă formă a acestei magnificenţe, a măreţiei de care nu vă puteaţi despărţi! L'homme est si grand, *pretinde Pascal,* que sa grandeur paraît même en ce qu'il se connait misérable... *De aceea chiar în această superbă dramă, D-voastră nu v'aţi fi îngăduit să fiţi atât de intact, atât de înalt şi pur — şi de aceea a trebuit să vă autoflagelaţi, ca sfinţii de odinioară, şi să vă descoperiţi un sens al mizeriei... chiar acolo unde nu era decât cea mai aprigă suferinţă, cel şi fervent eroism moral! Dar Ţara a priceput, — şi cu atât mai mult v'a iubit...*

A priceput, mai ales... Intr'adevăr! Vorbeam deunăzi de un „fenomen românesc", de Revoluţia românească... Incepută de A. C. Cuza, revoluţia aceasta, continuată de el, de Goga, de predica şi jertfa lui Corneliu Codreanu, D-voastră, Domnule General, aţi avut destinul s'o împliniţi şi aţi fost termenul ei final. In continuarea acestor mari figuri, se ridică numele D-voastre, brăzdat de suferinţă, un stindard pe cele mai înalte poziţii. S'ar spune că se închide cu D-voastră un ciclu — pentru ca altul să înceapă din nou acum, tot cu D-voastră desigur...

LIBERTAŢI ŞI DREPTURI

Dar subt ce auspicii se ridicau aceste forme noui, cum aţii înţeles să continuaţi, şi cum aţi făcut Statul acesta? Să nu credeţi că nu ne-am pus întrebări din cele mai grave chiar — şi care adeseori treceau fireşte dincolo de litera comunicatelor oficiale.

Mulţi au stat desigur să privească un Stat care nu şi-a dat încă o constituţie — care, se poate spune cu drept cuvânt, n'a avut încă timp să şi-o dea. Ne-am gândit desigur la atâtea valori juridice de care nu ne putem lipsi, apoi la „drepturile" la libertăţile noastre — şi chiar la primejdia acelui „om" care deţine toată Puterea, pe care-l analizează textele clasice şi care, după cuvântul sfânt al lui Montesquieu, „est tenté d'een abuser"... D-voastră singur, Domnule General, sunteţi cel dintâi care n'aţi cunoscut această odioasă ispită! Imi veţi îngădui să vă spun... Aici este — aş vrea să zic — sfinţenia D-voastre... Aceasta e „CINSTEA", întreagă, fără adjectiv, cu un singur cuvânt! E imens... Aş vrea să priceapă toată lumea, aş vrea ca toaotă lumea să ştie. Lucrul ăsta singur vă defineşte, vă exprimă. Şi mai ales e propriu să ne dea nouă încrederea nelimitată... In libertatea totală — absolută... — de a fi „rău" sau „bun", D-voastră n'aţi putut fi decât aşa cun sunteţi. Nu o lege vă obligă să fiţi cinstit — dar sunteţi D-voastră înşivă!

Şi încă odată această e cinstea... Şi atunci aceasta e raţiunea încrederii noastre, a nărilor noastre nădejdi — ale noastre ale tuturor,... Sau în orice caz ale celor mai buni dintre noi. N'aţi luat, n'aţi furat nimic din al nostru — fiindcă aţi dovedit că substanţa D-voastră însăşi este incompatibilă cu necinstea, cu răul! — dar în acest „modus vivendi" care nu ne îngădue decât o organizare grăbită, D-voastră aţi arătat că nu trăiţi decât pentru noi... Libertăţile noastre au astfel garanţia, au NOROCUL onestităţii D-voastre — am priceput asta, noi toţi cari am avut prilej să cunoaştem şi atâta vanitate a celorlalte garanţii, constituţionale chiar... Dar D-voastră, FARA CA NIMENI SA VA OBLIGE — şi asta este esenţialul —vă auzim de atâtea ori la microfon glasul acesta, care ne cheamă... Atunci ne spuneţi tot — când este şi chiar când ... este nevoe... — şi atunci pare că D-voastră înşivă vă liberaţi!

Scriu rândurile astea cu destulă emoţie... E atâta clar — e atâta lumină! Nu ştiu dacă spun tot, nu ştiu nici dacă exprim bine... Dar s'ar putea să fiu înţeles.

In atâta cinste obiectivă, reală, sigură, pe care nimic n'o obligă — decât o severă conştiinţă interioară... — văd parcă ... Necesităţi care domină timpul. Atena, privind ... peste tristeţi... Inaintaţi ca un cântec de coloane drepte, respirând în azur luminile Spiritului. O altă Aurora, o ...ştere nouă, a dreptei Raţiuni probabil, ca în cuvântul Poetului.

...Je fais des pas admirables
Dans les pas de ma Raison

Dar în această perfectă Dimineaţă pe care ne-aţi făcut s'o trăim, e tot atâta de sigur că aţi priceput deopotrivă sensul marilor resurecţii. Aţi trăit în ele — aţi încercat să le daţi viaţa lor necesară. Câtă strădanie! Drumul D-voastră, aţi fi vrut să fie înalt, luminos şi drept ca o privire stelară, ca o sărbătoare de astre. Dar niciun lucru omenesc nu se bucură de atâta plină fericire desăvârşită — şi aici începe marea dificultate în care pentru D-voastră poate durerile încă nu s'au sfârşit!

Din ceasul ăsta şi până astăzi — ...până astăzi, s'o spunem ca să se-audă — aproape că nu aţi mai fost înţeles!

Generalul şi Garda

Aţi chemat aşa dar lângă D-voastră Garda da fier, şi cunosc destule sensibilităţi grăbite care au putut găsi excesiv. Şi poate noi înşine chiar... Nu fiindcă aţi chemat Garda de Fier — dar fiindcă aţi chemat-o NUMAI pe ea. Mai erau totuş atâtea alte splendide vieţi de adevăr şi de luptă care se găseau ignorate, atâtea conştiinţe de pur metal, de sacrificiu şi jertfă, pe care această ignorare, acest dispreţ, le rănea aproape, ca o insultă. Şi totuş... Totuş intr'adevăr! Ţara asta nu mai avea parcă niciun ideal... L-aţi cerut tinerilor, atunci! Ţara as... era venală, era conruptă, ... în minciună... Aţi cerut atunci puritatea copiilor! Lăsaţi copiii să vină la mine... Acesta a fost strigătul D-voastră — într'o ţară, din toate părţile, aâta de surdă! Aţi fi vrut parecă să stropiţi cu roua acestor însângerate tinere vieţi, un pământ care nu mai ştia nici simţul onoarei, nici patetismul jertfei, nici legile înalte ale morţii.

Dar aţi rămas la mijlocul drumului, cu visul frânt în braţe, ca un Rege Lear părăsit... „Copiii mei, copiii mei...", aţi murmurat mai târziu, în durere. Glasul D-voastre străpunge toate inimile şi azi! Cât fior, câtă noapte, cât frig se va fi lăsat pe inima D-voastră în ceasul negru în care pe ferestrele Preşedinţiei Consiliului aţi putut privi revolverele acestor copii dela cazarma gardienilor publici şi care pe D-voastră chiar ar fi vrut să vă lovească întâi! Şi totuş o consolare încă puteţi găsi, — o justă consolare...

Da, da, acesti copii şi tinerii aceştia nu sunt nici borfaşi şi nici bandiţi, aşa cum unii, foarte puţin calificaţi de altfel, încearcă să-i prezinte azi — dar ei erau cu siguranţă într'o foarte improprie condiţie ca să vă poată pricepe, şi noi am spus-o deunăzi aici. Când iubirea D-voastră le-a dat peste noapte guvernul — la ministerele lor, ei veniau acum din peşteri şi din păduri, veniau din carcerele dela Doftana... Luni întregi, ani de zile chiar, ei au trăit cu obsesia morţii, cu prezenţa ei! Aceşti lei scăpaţi din cuşcă, — din cuşca lui Moruzoi să nu ne mirăm fireşte că n'au mai putut fi atâta de blânzi! Ferocitatea lor şi chiar această oarbă privire peste o ţară încruntată ea însăşi de tristeţi şi de groază, nu era desigur decât strigătul întunecat al acestor păduri ascunse, al pribegiei, al prigoanelor legionare, în care dacă suntem drepţi, ar fi imposibil să nu recunoaştem că atâţi copii, atâţi tineri din cei mai buni pe cari-i aveam, au trebuit totuş să moară inexplicabil aproape subt infamie şi crimă! Acesta e răul, — el e mult mai vechi, aşa-dar! — el a înveninat pe atâţia din tinerii noştri şi l-a adus până la cumplitele exasperări pe care le ştim. Deaceea legionarii nu v'au putut pricepe, de aceea nici n'au mai ştiut cum să vă urmeze pe drumul atâta de sigur pe care-l duceaţi... Şi deaceea experienţa legionară — dacă aşa trebue să numim un complex întreg de bunuri morale — a rămas, încă, o lungă aşteptare pe care într'o zi va trebui cu toţi s'o împlinim...

Ca în atâtea alte sectoare ale vieţii pe care am trăit-o, şi cu lumea asta legionară aţi moştenit Domnule General un domeniu minat, în care această activitate de mari construcţii pe care aţi fi vrut-o, nu mai era atât de posibilă... Dar vinovaţi atunci sunt aceia cari au instalat aceste mine încărcate de grele otrăvuri în sufletul tânăr al neamului, — mai vinovaţi desigur decât explozia care nu putea să nu vină, decât accidental, decât dezastrele pe care a trebuit să le stăpâniţi.

Fireşte, D-voastră aţi priceput tot, aţi dat tot, — aţi dat tot ce vă era posibil să daţi! Şi mai întâi, fără îndoială, imensele reparaţii care se cuveneau... Cântecul prigonit, cântecul legionar a inundat ţara ca un semn al triumfului tânăr pe care-i doreaţi.

Aţi dat legionarilor guvern, administraţie, poliţie chiar... Pe de altă parte toate activităţile noastre, dela direcţiile culturale, până la economie, până la finanţe şi la iindustrie, primeau controlul suveran al acestor tineri cari din suferinţă se ridicau astfel până la o absolută dominaţie şi cari trebuiau să întreg aparatul Statului, şi chiar toate bunurile lui, în mâinile lor de fier. Ce-ar mai fi rămas atunci? Şi ce-ar mai fi putut să se dea?

Iubirea fără puteri... Să iubim!

...Dar poate D-voastră încă nu veţi fi avut toate sensurile acestor mari restaurări revoluţionare, poate încă nu veţi fi înţeles totul, şi poate între D-voastră şi tinerii legionari pe cari vi i-aţi asociat la triumf ar fi existat încă această ireparabilă depărtare de vârstă... de vârstă psichologică şi spirituală. Am auzit glasuri care s'o spună! Dar cine s'o creadă... Pentru toată lumea clar văzătoare într'adevăr, e limpede că tocmai elanul acesta nu v'a lipsit! Nu ştiu ce vârstă aveţi—galoanele înflorite ar vrea s'o trădeze parcă, — dar e sigur că n'o arătaţi decât pe aceea a unui adolescent. Aţi înţeles astfel, ca un tânăr, toate păcatele tinerilor — şi aţi mers cu ei până la toate superbele exaltări ale vârstei, pentru ca adeseori nu mai putin, tot împreună cu ei, şi tot pentru ei să suportaţi adevărate poveri morale de care nu eraţi responsabil.

Aţi înţeles astfel până la injustiţie, când vi s'a părut necesar, — şi chiar până la ororile crimei! Aţi mers la Iaşi, sărbătorind biruinţa ideilor naţionale, şi ne-a durut pe toţi atunci să vedem că aţi consimţit să nu pronunţaţi numele lui A. C. Cuza... Vorbind de naţioinalism! De triumful lui... Şi aceasta la Iaşi! In patria lui A. C. Cuza, acolo, în cetatea biruitoarelor lupte pe care el cel dintâi le-a deschis şi pe care până astăzi n'a renunţat să le ducă! Se cânta astfel acolo un cântec, dar autorul lui nu era invitat să apară şi se arăta bine că numele lui nu mai interesa... Cum s'a putut această injurie, şi cum a fost posibilă atâta gravă dezordine? Noi n'am priceput-o uşor, prin atâta durere — şi fără îndoială, Domnule General, că D-voastră aţi suferit deopotrivă. Dar era o concesie mai mult făcută exceselor legionare, — şi aţi consimţit s'o faceţi. Iar noi încet desigur a trebuit să pricepem că în pedagogia pe

Continuare în pagina 4-a

DOCUMENTARI

LEGI - Oameni - idei

Legile sociale, sunt caracteristice popoarelor și epocilor, și anume acelor popoare și epoci, în care conducătorii nu se mulțumesc numai în dispozițiuni de moment pentru înlăturarea neajunsurilor, ci întocmesc Legi și Instituțiuni, care să înlăture și neajunsuri viitoare, cu alte cuvinte Legi și Instituțiuni cu prevedere Socială.

Legile sociale la noi au avut epocile și oamenii lor cari începând din epoca 1850 pe când staroste de meserii era vestitul constructor Dobre Niculae care, nu a ținut mai puțin această demnitate de staroste, decât 30 de ani.

Câtă cinste, câtă demnitate, cât respect pentru acești oameni, cari fără a fi îngrădiți în legi, apropiase sufletele se ajutau între ei, și a făcut cea mai mare cinste meșteșugului românesc. Prin mintea noastră parcă defilează și astăzi acești oameni cu vestitele lor care alegorice anuale, cari erau fala muncii lor, și fala Neamului, era cuvântul, cuvânt, omul om și erarhia meșteșugărească erarhie.

Dar cum progresul își urmează cursul după ei și așezări, cum era acea meșteșugărească, și la în 1902 vine legea Missir, cari legiferează această așezare a meșteșugarilor, înființând pentru prima dată și Camerile de Meserii cari au trăit până în 1912, dar cum invidia la om trăia și pe atunci, s'a căutat cu tot dinadinsul să se știrbească din autonomia aceste legi 1907 — se părea că aceste albine ale Neamului stau prea bine și nu ar strica să mai se căpătuească și alții cari, din păcate nu au putut să-și termine studiile pe cari le începuse, și trebui undeva plasați — Legea Nențescu 1912 se votează contra meșteșugarilor cari se opusese cu scandal la Parlament cu ruperi de garduri, și sfârșind la Văcărești.

Era primul cui strein bătut în casa meșteșugarului, de aci ura, de aci internaționala recrutează elemente și de aci prăpastia între condus și conducători în așezări muncitorești.

Cele ce în urmă s'a legiferat nu s'a făcut altceva decât să pună barieră răului, să amelioreze situații de moment fără prevedere de viitor.

Iar dacă Legea D. R. Ionițescu tăia din temelie răul prin legiuirea făcută cari avea și prevedere de viitor, apoi aci au lipsit oamenii cari neputincioși prin experiența lor unii și slugi ale Internaționalei alții, a făcut ca această lege să nu poată fi aplicată decât în parte.

Era o ură personală a unui director de Minister din slujba Internaționalei pe care își rezema scaunul, cari a inversat rolurile de conducere în Camerile de Muncă unde meșteșugarul nu mai avea cuvântul lui, se inversase rolurile sociale, pentru diminuarea dreptului acordată prin lege, ca ura să înceapă, și din această ură Internaționala să-și capete adepții.

O lege ori cât de bună ar fi ea, dacă nu e omul care să o aplice, se ajunge la un moment dat, să se spună că legea nu e bună. Dovada cea mai bună o avem cu Inspectoratele Muncii, și ne întrebăm? Aceste Inspectorate cu oamenii lor a putut aplica legea pe teren? O spunem categoric, NU, pentru că și astăzi clandestinii mișună în câmpul muncii, diminuând prestigiul meseriei, și lasă gol în bugetul Statului prin drepturile de imposit ce decurg din exercitarea unei meserii calificate — precum și în bugetele așezărilor muncitorești.

Ei și acei cari prin inversare de roluri sociale a putut face apropierea sufletească în câmpul muncii între frate și frate, și între Patron și Lucrători NU, atunci de ce îndepărtarea meșteșugarilor din conduceri? de ce jumătăți de măsuri în organizarea lor? prin acestea nu se face decât jocul ocultei.

Acum când se încearcă noui legiferări, meșteșugarii ar fi cei dintâi cari să-și spună cuvântul durerei lor, greșelile trecutului să nu se mai repete, sunt dăunătoare Neamului clasei meșteșugărești. În câmpul muncii sunt elemente cu destule însușiri și călite la sacrul foc pentru dreptate, acest stâlp al muncii pe cari se reazămă temelia Neamului să fie cu atenție consultat să i se vadă puterea de rezistență.

Ideile noastre pornite din suflet curat, cu dragoste pentru Hristos, Rege și Neam, cu dragoste pentru frate de muncă, cu dragoste pentru Conducătorul Statului, în noua așezare a Neamului am vrea să fie tăvălucul care să dărâme în calea lui tot putreagiul din câmpul muncii, și să se dea puterea de muncă pentru a putea îndruma pe drumul ordinei și cinstei toate mințile rătăcite, și a scoate din hrubele internaționalei suflete cari au fost victimele ocultei.

Din ideile noastre vrem să se facă scut de apărare a dreptului ce i se cuvine unei clase sociale, și comanda de sus să poată fi auzită până în ultima colibă a munci fără a fi alterată de patima internaționalei.

Din aceste idei pentru care am suferit, vrem să fie pavat drumul conștiinței pe care copii și urmașii noștri să calce fără frică, și fără să mai fie înțepați de spinii ocultei.

Vrem din tot ce este muncitor să facem un frate, vrem din tot câmpul muncii să facem un câmp curat cu holde vii, cu dragoste pentru Rege și Neam.

P. Misale Oltenești

Să se audă acordurile tinereții!

Recentele evenimente care au imprimat sufletului românesc o pagină de adâncă durere au lăsat să se întrevadă pentru ochiul ager al observatorului un fenomen ciudat și simptomatic: Graba febrilă de a decreta decesul rosturilor tineretului în viața noastră publică și națională și apoi precipitarea vădit interesată de a califica fără vreo rezervă și fără vreo excepție întreg tineretul românesc în raport cu un capitol regretabil și de tristă amintire.

Este o eroare explicabilă mai ales pentru acei care vor să ne dea certitudinea că nu se pot detașa din cadrul eliminat al trecutului și că în ritmul vertiginos, în avalanșa deconcertantă a vieții, ei rămân incorigibili frecventatori ai unor zodii irevocabil răposate, biete epave purtate discreționar pe crestetul valurilor unor comandamente și lozinci, sub al căror fulger implacabil, rostul omenirii își schimbă punctele cardinale. O serie de oameni care reeditează pe plan obștesc lurașul sârbei dela Jieni în a cărui furtună posibilitățile unui sobor de bătrâni s'au dovedit insuficiente și datorită cărui fapt ei au declarat, pur și simplu, joc obligatoriu „Sârba pe loc”...

Această curioasă specie care se îngrămădește nervos și amuzant la un parastas iluzoriu, această pleiadă spectaculară care se precipită lamentabil în fața unui tribunal al cărui sever verdict însemnează propria lor condamnare, afișează o teribilă și îngrijorătoare doză de inconștiență.

Este manifestarea dezolantă a unei crase neputinți, este ecoul palid, trena odioasă a unor vremuri care încearcă să supraliciteze, prin ridicolii ei mandatari, cursa impresionantă a viitorului.

Să ne ierte dumnealor dacă în concertul desagreabil, în toaleta festivă pe care o afișează în asemenea ocazii, vom descifra nota stridentă a indezirabilului Purim...

Un sfat ne permitem să dăm — însă tuturor celor cu emoția succesului gradată pe termometrul iluziilor: Să nu se grăbească!

Ceiace a consacrat istoria, ceiace impune indiscutabil realitatea nu poate fi luat în răspăr! Tineretul este factorul dinamic, coloana vertebrală a existenții unui popor. El întrupează capacitatea de viață și de rezistență națională, prin zbuciumul, prin visurile și avântul său popoarele își caută noui orizonturi.

Tineretul, această busolă a altor zări, nu poate fi concediat din rosturile sale, nu poate fi eliminat din dramaticele verificări pe care destinul unui neam le încearcă în fazele hotărâtoare ale istoriei lui.

Amarul tinereții de rebel, înarmat de stele, a lui Mihail Eminescu, suferința acelor ani tineri aruncați în cumpăna durerilor neamului, profeticele strigări de mandatar al conștiinței naționale, toate pledează înfiorător de patetic pentru cauza, pentru bătălia neîntrecută a destinului tinereții. Tunetul protestării neauzite a tânărului avocat Avram Iancu, emoționanta viață a tânărului Bălcescu, pătimirea acelui tânăr cu ochi albaștri, crescut sub cerul Rășinarilor și cu cei douăzeci și cinci de ani înviforați de suferința milenară a unui popor, iată întâmpinarea peremptorică a celor cu inima bătând în ritmul năvalnic al tinereții.

Să ne ierte clienții bănuitului parastas al tinereții în rosturile neamului românesc, dacă vor trezi în aerul proaspăt și înviorător al primăverii noastre.

Tineretul a putut greși, dar poate tocmai ca să apară adevărata tinerețe, cu atributele, cu avântul și pornirile ei generoase.

Și apoi cine dincolo de hotarul ambițiilor, care vor muri neconsolate, poate susține un eșec, o greșală generală, un faliment al tineretului?

Desigur numai amatorii inversiunilor istorice, numai profesioniștii speranțelor de certă desamăgire.

Soarele adevăratei tinereți răsare de aci înainte.

Și razele lui se vor revărsa neconteniat peste toate ținuturile unde se plămădește astăzi o nouă conștiință, un nou și invincibil arsenal al sufletului românesc.

Cei cari se îndoesc vor vedea!

Noi ne angajăm în coloanele acestui vast șantier de luptă națională, să furnizăm un capitol de veritabilă tinerețe, un accent sensibil și convingător al existenței noastre, câte un eșantion periodic din răscolitoarea noastră viață, câte un fragment elocvent din zbuciumul și gândurile tinereții autentice.

Și ce se va rosti de aci loial și fără reticențe, după catehismul nedesmințit al cavalerismului și hotărârii ei ineluctabile.

Steaua destinului național se poate rezima pe cerul albastru și infinit al puterilor noastre.

Cel care comprimă în neliniștile și zbuciumul său drama unui neam, care va învinge prin suferință, să aibă încredere!

Tineretul cu devotamentul și elanul său inegalabil merge alături spre arcul de triumf al istoriei naționale.

Și cine știe poate cronicarul posterior al acestor grele și palpitante momente va descoperi la temelia României Mari jertfa albă a tineretului care a înțeles chemarea și și-a urmat Conducătorul.

În simfonia magnifică a viitorului lumii se aud acordurile răscolitoare și tumultoase ale tineretului românesc!

Mircea Rușavăț

Sfaturi pentru apărarea populației contra atacurilor aeriene

Duel aerian

Cel mai crâncen dar și mai romantic duel al timpurilor noastre îl constitue lupta aeriană.

Aviația întruchipează astfel astăzi, în gradul cel mai înalt, caracteristicele esențiale de curaj abnegație și măestrită iscusință de războiu ale unui popor deslănțuit în focul aprig al nimicirilor totale.

Pilotul, de vânătoare, ca un adevărat cavaler înaripat al văzduhului, păzește cerul țării sale de încălcarea bombardierului eroiu și perfid care vrea să-și arunce cu orice chip încărcătura lui distrugătoare peste centrale și ostașii pământului.

Mereu în alarmă, zburând pretutindeni și adulmecând neconteniit zarea, el atacă și fugărește veșnic marele bombardier strecurat din umbră deasupra cine știe cărui colț de țară.

La rândul lui, ca o adevărată încarnare a răului, folosind toate ascunzișurile văzduhului sau complicitatea întunecată a nopții bombardierul caută cu orice preț să-și lovească cât mai crunt dușmanul în inima țării lui, ferindu-se din răsputeri să dea ochi cu vânătorul inamic, pe care îl socotește ca un periculos și zburdalnic țânțar al aerului.

Și totuși, în ciuda goanei lor fără sfârșit, acești doi neîmpăcați dușmani din spațiul fără sfârșit al cerului, se întâlnesc adesea.

Lupta lor e atunci groaznică, necruțătoare.

DAVID ȘI GOLIATH

Și întocmai ca în timpurile biblice, David cel mic și îndârjit se ia la luptă dreaptă cu marele și puternicul Goliath.

Transpunând lucrurile în înțelesul technicei moderne vedem că fiecare din cei doi protagoniști ai văzduhului, aparatul de vânătoare și cel de bombardament, își modifică necontenit structura și modul de a lupta.

Astfel, vânătorul caută să fie tot mai rapid, mai maniabil și mai bine înarmat.

Bombardierul, urmând aceeași cale de progres, a părăsit vechea formulă a „cetăței zburătoare” — care fiind lentă și greoaie se bizuia numai pe abundența armamentului său defensiv — îndreptânădu-se tot mai mult spre elementele de viteză, maniabilitate și guri de foc cât mai chibzuit așezate la bord.

Aceste modificări structurale, scăzând tot mai mult diferența covârșitoare ce exista între vânători și bombardieri, au făcut ca lupta lor să fie și mai aprigă.

300 FOCURI PE SECUNDĂ

Dar supremația avionului de vânătoare n'a putut fi încă sdruncinată.

Intr'adevăr, beneficiind de o viteză care poate depăși 600 km. oră și de opt mitraliere care pot trage simultan câte 300 focuri pe secundă fiecare, vânătorul rămâne cel mai strașnic jandarm al aerului.

De cum a zărit o formație grea dușmană, ca o adevărată săgeată de foc el se năpustește asupra ei. Ferindu-și din ochi unghiurile moarte de tragere ale adversarului, vânătorul se înfige în văzduh spre ele trăgând înfrigurat din toate mitralierele. În acelaș timp, echipajul bombardierului — și el la pândă — caută să ochească bolidul năpraznic ce spintecă cerul spre el. Încrucișarea focurilor ucigătoare durează câteva frânturi de secundă. Avionul de vânătoare a și alunecat departe peste creasta unui nor. Dar în curând se întoarce iarăși și mitralierele iar trag. Totu se petrece cu o viteză de nălucă. Aline de cartușele ce șuerau prin aer, un aparat se prăbușește lovit în plin spre harta verde a pământului. Iar ceilalți, pornind motoarele în plin, se desprinde grăbit din vârtejul de foc al bătăliei.

A fost o luptă aeriană.

ȘI DATORITĂ LOR...

Și datorită lor, acestor eroi anonimi ai cerului, noi toți cei din cuprinsul intins al țării putem să ne vedem liniștiți de treabă. Știm că deasupra noastră veghează fără odihnă cei mai neînfricoșați stăpânitori ai văzduhului și că purtătorii de moarte ce ar veni spre noi, vor trebui să înfrunte toată străşnicia aripilor lor de oțel.

Redacționale

Dintr'o eroare de paginație la articolul „*Christos, Rege, Națiune*” apărut în numărul trecut, a fost omisă semnătura autorului d. *P. Misale Oltenești*. Asemenea la articolul „A. C. CUZA, MAGUL TINEREȚEI ACADEMICE”, a fost omisă semnătura autorului, d. *Mircea Rușavăț*.

Facem cuvenita rectificare.

Capacitatea de producție a industriei germane de mașini agrucole

Raportul industriei germane de mașini agricole asupra anului comercial 1939/1940 ne oferă un prilej de a ne forma o părere interesantă asupra capacității de producție a acestui grup de industrie. In acelaș timp vom putea înțelege din acest raport și sporurile de capacitate ale agriculturei germane, care au fost posibile, numai prin dotarea ei cu mașini perfecte, și unelte. Altfel nu s'ar putea înțelege nivelul sporit al agriculturii germane, cu toate concentrările de oameni și rechizițiile de cai pentru armată. Prin posibilitățile de furnizare ale industriei germane de agricultură, mai ales șlepuri au fost înlăturate aceste greutăți ale lipsei energiilor de muncă. Pe cum reese din darea de seamă întrece cererea de mașini cu mult posibilitățile de furnizare. Necesitățile de mașini agricole au sporit și prin faptul intensificării și amplificării culturii de plante ce necesită prășitul și a culturii intermediare de cereale.

Această desvoltare la maximum a technicei agricole germană, explică sporirii de capacitate a producției mai bine marea cerere a străinătății pentru mașini agricole germane.

Pe cum reese din raport, această desfacere în străinătate a mașinilor s'a dsvoltat în mod îmbucurător cu toată isbucnirea războiului. Deși Anglia, Franța și statele Transmaritime sunt în afara pieții, acestea au fost compensate, prin intensificarea exportului de mașini agricole în țările neutrale și în cele prietene. Relațiile cu Olanda, Belgia și Statele Nordice întrerupte de evenimentele războiului, au fost restabilite. După ce s'a restabilit legătura cu Spania, mașina agricolă germană va găsi din nou calea spre această țară mai ales acolo de ani de zile s'a ivit o mare lipsă de mașini agricole.

Desvoltarea favorabilă a relațiilor economice, ale Germaniei cu Statele din Sudestul Europei este o urmare logică a structurilor economice ale acestor state, ce trebuesc întregite. La exportul total participă fabricația de șlepuri cu 30%, iar acea de mașini de cosit cu 20%, ambele participă prin urmare cu 50%. România, Letonia și Jugoslavia au mărit, în mod considerabil importul șlepurilor germane. Exportul mașinilor de cosit din 1939 a sporit față de anul precedent cu tot războiul. În mod îmbucurător. Cumpărătorii cei mai buni erau Danemarca, Lituania și Jugoslavia, Olanda și Italia. Din cifrele noui de export ale Austriei apărute în bilanțul de export german rezultă un puternic spor al exportului de mașini de treerat, din anul 1939 față de anul precedent și anume cu 80%. Mașinile de semănat au avut o bună piață de desfacere în Grecia, Danemarca și Lituania. Prin exportul mărit în aceste țări a sporit exportul german în general cu 33%. Și pe viitor industria germană de agricultură, va fi în măsură să satisfacă lipsurile sporite ale gospodăriilor agricole europene, ajutând astfel o sporire a producției în diferitele țări.

ȚARA CELOR 490 DE INSULE

Geografia Danemarcei este foarte interesantă din multe puncte de vedere. Țara aceasta are 490 de insule dintre care însă numai 108 sunt populate. Aspectul geologic al Danemarcei este relativ simplu, terenul fiind format prin sedimentări lente și continue. Singurele stânci sunt din cretă. O excepție în această privință constitue insula Bornholm, care este formată din roci extrem de vechi. Vegetația țării este foarte variată. Prin marile oscilații ale climatului în timpul erei de ghiață și după aceasta, s'a schimbat și caracterul peisagiului. Caracteristic pentru insulele daneze sunt pădurile de fag, care datează abia din era de fier. Există o deosebire fundamentală între insulele din Vest și cele din Est, o deosebire care se extinde nu numai asupra peisagiului, ci și asupra populației și ocupației locuitorilor. Majoritatea populației — aproape 4 milioane locuitori — se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Singurul oraș mai mare este capitala țării, Copenhaga, fondată încă în anul 1165. Celelalte orașe sunt foarte mici și au un caracter rural. 10 la sută din populație se ocupă cu comerțul și 1 la sută cu pescuitul. Industria este foarte puțin desvoltată.

De toate și de pretutindeni

Lingurița de ceai din Kutno.

Cu ocazia preluării fostei gări poloneze Kutno, funcționarii germani au putut constata că în tot restaurantul gării nu exista decât o singură linguriță de ceaiu, deși pahare și ceaiu se aflau din belșug. Cum nu se putea pretinde clienților să-și mestece ceaiul cu degetul, s'a trecut peste acest inconvenient, angajându-se un bătrân în calitate de „Mestecătorul de ceaiu”. Măsura s'a dovedit eficace atâta vreme cât traficul prin gara Kutno a fost neînsemnată; Odată cu introducerea traficului intern german s'au ivit mari dificultăți, încât trenurile nu puteau aștepta — ca înainte — până ce bătrânul să mestece zahărul în păhărele numeroșilor clienți dela bufet. Deaceea, una dintre primele măsuri din gara Kutno a fost procurarea unui număr suficient de lingurițe pentru ceaiu, cari au trebuit să fie aduse din vechiul Reich, deoarece în oraș nu s'a găsit nici una. (RDV).

Personalul teatrelor germane

In anul 1939, teatrele germane au avut un personal de 26.000 la care s'au adăogat încă 1700 de membri. S'a constatat că dintre cei nou veniți în teatru, 40 la sută rămân în această profesie. Germania are astăzi 5.000 de actori, 4.000 de actrițe, 3.000 de cântărețe, 2.500 de cântăreți, 1.000 de dansatoare și 500 de dansatori. Dacă mai adăogăm personalul tehnic, etc., ne putem da seama de importanța acestui domeniu de activitate.

O ediție a operelor lui Grillparzer, editată de orașul Viena

Incă din anu 1907, orașul Viena își luase obligația să editeze toate operile lui Grillparber. Realizarea științifică revenise profesorului August Saur dela Universitatea din Praga. Până la moartea acestui învățat, în anul 1926, au apărut 21 de volume. Opera a fost continuată de dr. Reinhold Backmann, unul dintre colaboratorii profesorului Sauer. In curând, acestă operă va fi terminată și va cuprinde 43 de volume. Ediția scrierilor lui Grillparzer, editată de orașul Viena, cuprinde trei secțiuni și, în afară de drame, toate poeziile, scrierile în proză și studiile, apoi însemnări zilnice, schițe literare și scrisori.

Un lexicon al „evreilor în muzică”

De curând a apărut în editura Bernard Hanefeld Berlin, mult așteptatul catalog al compozitorilor evrei. „Lexiconul evreilor în muzică” (Lexicon der Juden in der Musik) a fost terminat în colaborare cu oficiile respective ale partidului național-socialist. Lucrarea conține nu numai numele și date asupra personalității evreilor și semi-evreilor care au activat în domeniul muzicii, și dă amănunte interesante asupra felului și scopului activității lor. Volumul are un repertoriu alfabetic al operelor, operetelor și tuturor compozițiunilor autorilor evrei.

Cele mai subțiri fire de sârma din lume

Pentru laici, firul de păr omenesc este ceva extrem de subțire și fin. Comparat însă cu firele de sârmă ale tehnicei moderne, părul omului este gros. Sârmele unui bec electric Osram de 15 wați are, de pildă, numai 14/1000 mm grosime, este deci mai subțire decât un păr blond de femeie. Totuși, această sârmă nu reprezintă recordul tehnicei. Recent, ing. Huegele a reușit să obțină din metale un fir de sârmă, care are un diametru de numai 2/1000 mm. Inainte vreme, o atare sârmă se putea obține numai din platin. Dacă privim sub microscop firul de sârmă și firul de păr omenesc, firul de păr ni se pare ca o frânghie pe lângă acest „cel mai subțire fir de sârmă din lume”.

Ultima migrație germană

Reichul și Uniunea Sovietelor au încheiat la Riga și Kowno un pact care prevede emigrarea către patrie a tuturor germanilor din Estonia, Letonia și fosta Lituanie. Nu sunt prea mulți germani în Estonia și Letonia; în fosta Lituanie însă ei se găsesc în mare număr și emigrarea lor spre Reich are proporții considerabile. Din calculele făcute cu grijă rezultă că ar fi vorba de aproximativ 52.000 oameni.

Emigrările făcută în toamna anului 1939 sub auspiciile Reichului se sprijină pe următoarele considerente:

I. Germania dorea să-și salveze de la o prăbușire socială iremediabilă acele fracțiuni ale poporului german care se aflau în afara granițelor Reichului, într'o situație socială și culturală foarte rea.

2. Prin aceste emigrări se urmărea lichidarea tuturor neînțelegerilor povocate între popoarele dominante respective și grupurile germane care trăiau în mijlocul lor; în acest mod se evitau totodată și eventualele neînțelegeri între Reich și statele respective, care s'ar fi putut produce tocmai din cauza acestei conlocuiri.

3. Reincorporarea ținuturilor germane răsăritene la Reich necesită măsuri de populație germană pentru soluționarea problemelor impuse în mod firesc de acest proces de reincorporare. Soluția era dată în bună parte de emigrare.

Din studierea acestor trei elemente cauzale ale emigrări rezultă că, departe de a însemna o slăbiciune a poporului german, emigrarea realiza din contră o concentrare a tuturor forțelor germane.

Emigrarea a început prin repatrierea germanilor din Estonia și Letonia. Pe urmă a venit rândul celor din Wolina și Galiția, din Basarabia, Bucovina și Dobrogea.

Această mare emigrare se va încheia prin readucerea germanilor din Republica Sovietică a Lituaniei. Emigrarea acestora a fost plănuită încă pentru anul trecut, dar din motive de ordin technic a trebuit să fie amânată pentru începutul anului curent. S'a hotărît ca toți germanii din Lituania să fie repatriați în 1½ luni, adică până la sfârșitul lui Martie.

Germanii din Lituania se deosebesc mult de cei din Estonia și Letonia; pe când numai un mic procent al acestora din urmă îl constitue țărănimea, germanii din Lituania sunt 80% țărani; restul de 20% sunt în cea mai mare parte meseriași și foarte puțini cu ocupațiuni intelectuale.

Arta de a guverna

de arhitect MUCICHESCU - TUNARI

Iată un subiect tratat în cursul veacurilor de atâtea ori, încât îl luăm în desbatere cu teama de a nu cădea în banal. Totuș, îndrăsnim să ne apropiem de el, convinși fiind că, astăzi, când se caută cu toată grija calea pe care va trebui s'o parcurgă viața noastră politică, vom aduce și noi o fărâmă de lumină. Grija de a nu apărea în fața cititorilor ca presumțioși ne este spulberată de ideia că ne-am dedicat o bună parte din viața noastră sbuciumului lăuntric în neastâmpărata căutare a oamenilor și a ideilor ce trebuiesc să stea în capul Statului. Este drept că aproape întotdeauna am fost excluși din viața publică. Tocmai această înlăturare sistematică ne dă dreptul să privim în sus; umilința la care am fost expuși nu ne-a micșorat avântul.

Nicolas Machiavelli, adresându-se, acum cinci secole, lui Laurent de Medicis, spunea:

„S'ar părea, poate, că e o în„drăzneală din partea mea — „născut în condițiuni obscure — „ca să încerc să dau regule de „conduită acelora ce guvernea„ză. Dar, după cum acela cari „vroiesc să desenese ținuturi „muntoase se așează în câmpie, „iar cei ce au de desemnat câm„pii se așează pe locuri ridicate, „tot așa eu cred că trebuie să fii „principe pentru ca să cunoști „caracterul poporului și plebeu „pentru ca să cunoști principii".

Și noi suntem plebei. Gândurile și sufletele noastre s'au făurit odată cu al țăranului anonim sau cu al muncitorului chinuit. Noi n'am cunoscut niciodată confortul amețitor. Am adunat de pe întinsul Țării suspinele ce nu și-au găsit niciodată ecou în inima de piatră a conducătorilor de până acuma. Ne-am făcut întotdeauna interpreții celor năpăstuiți: am vorbit pentru ei pentrucă glasul lor a fost întotdeauna înnecat de plâns și am scris pentru ei pentrucă meșteșugul scrisului este încă pentru o bună parte din ei un secret. Conducătorii de până acum au preferat în locul minților luminate, o masă de ignoranți. Deaceea, parafrazând pe acelaș: Nicolas Machiavelli, putem să ne adresăm foștilor conducători:

„Dacă, dela înălțimea unde ați „fost ridicați, veți binevoi să ne „aruncați o privire de bunătate „asupra persecuțiilor ale căror „victime am fost, vă veți convin„ge de nevinovăția noastră și „de nedreptatea dușmanilor noștri".

Nu este nevoie să insistăm asupra acestui lucru. Dacă asupritorii de eri se vor încăpățâna și nu vor recunoaște dreptatea noastră, ei vor fi aspru apostrofați de vremurile pe cari le trăim. Generalul Antonescu printr'o colaborare strânsă cu nația a pus în decurs de șase luni, Țara, pe linia visată de noi. Operația a fost făcută, în linii mari. Timpul scurt și turburările prin care Țara a trecut, n'au permis conducătorului să dea Statului sensul precis care să fie resimțit în toate detaliile. Acest stat nou este în curs de elaborare. Deaceea socotim necesară și umila noastră intervenție.

Intrebarea ce ne apare în minte în aceste vremuri de neasămuită încordare este următoarea: **Va reuși acest popor, cu sufletul devastat, să se reculeagă o clipă spre a vedea în galoanele generalului ultima rezervă a nației în care să creadă nešovăelnic?**

Clevetitorii de răspântie vor înțelege ei că Patria are o arzătoare nevoie de liniște și de unire?

Poate că unii, grăbiți în mânie vor vedea în câteva măsuri polițienești rezolvată toată problema de conducere. Fără îndoială că intervenția brutală a statului este indispensabilă uneori. Acelaș Machiavelli, punându-și întrebarea dacă „e mai bine să fii iubit decât temut sau temut decât iubit", răspunde: „eu cred că e bine să fii și una și alta".

Dar pentru aceasta, în afară de forță este nevoie de abilitate. Poporul, acest cuvânt care pentru unii a însemnat o pastă informă iar pentru alții un articol de speculație, este fără în-doială o realitate.

Cei ce au întemeiat dictaturi de sus în jos, nesocotind ideia de popularitate au trăit artificial în fruntea statelor, fără ca să poată evita în sfârșit: prăbușirea.

Armand Călinescu a făurit într'o noapte „Frontul Renașterii Naționale". A adunat la o laltă câțiva ratați ai vieții publice și le-a dat în antrepriză Țara. Nu mai era amenințarea alegerilor și nici libertatea de a critica. S'ar fi părut că „în lipsă de combatanți lupta va dispărea". Dar ea se dădea în liniștea mută a sufletelor oprimate. Iar atuncea când forța a suferit o defecțiune de o clipă toată dictatura lipsită de viață s'a răsturnat. Cei ce se îmbrăcaseră — din ordin — în uniforme strălucitoare nu trăiseră în interiorul ființei lor pulsația „renașterii". Ca'ența lor era convențională și anemică. Ei se legau cu Țara și cu conducătorii ei prin simple dispozițiuni de cabinet. Lipsea coesiunea, lipsea credința în ceva...

A venit apoi dictatura de tristă memorie a acelora ce se părea că simt unul lângă altul cotul și mai ales aveau un mit în care credeau. Dar erau prea puțini. Iar atunci când și-au îngroșat rândurile n'au cântărit oamenii după calitate. I-au măsurat după greutatea pumnului. Lumea cea de treabă, — cei mulți — au stat deoparte cu brațele încrucișate. „Dictatorii" s'au înfuriat. Spre a stăpâni Țara au început s'o lovească, s'o însângereze. Țara a răbdat pentrucă acești rătăciți aveau girul Generalului.

Intr'o bună zi, Generalul a strigat: „Destul". Și Țara a alungat pe răufăcători.

Atât cei dintâi cât și cei din urmă au căzut pentrucă au nesocotit realitatea politică a Țării. Pe nici unii nu i-a interesat ce gândește și ce spune marea mulțime.

De-au luat dela locurile lor funcționari destoinici spre a-i înlocui cu partizani ce erau la curent cu cotizația, nu s'au gândit la amărăciunea din sufletele sutelor de mii de slujitori ai Statului;

De-au intrat în casa omului în miez de noapte spre a aresta sau a „percheziționa" nu s'au gândit că lovind în oameni loveau în liniștea statului;

De-au trecut dela „sărăcie și privațiuni" la lux și bogăție, nu s'au gândit că în fața lor, privește o lume desgustată și decepționată;

De-au ucis fără judecată și fără lege vinovați sau nevinovați, acest popor blând și creștin, întorcea capul cu groază în fața valurilor de sânge.

Cei ce și-au închipuit că violența înlocuește cu succes orice doctrină politică și că arta de a guverna se termină acolo unde apare în marș o coloană de intimidare, au avut prilejul să încerce cea mai mare desiluzie.

Dar, poate că aceste experiențe să fi fost utile. Deabia acum statul își va găsi adevăratul său destin. De abia acuma, forțele vii ale nației, vor fi așezate în linia întâia. **Cine ar putea să le mai nesocotească? Sau cine ar putea să mai scoată de sub naftalina vremii figuri uzate cari s'au întâlnit uneori cu infiorările naționalismului, dar numai atâta cât le-a cerut egoismul și ambiția lor? Sau cine ar putea să conceapă că din fresca istorică a României de mâine să lipsească figurile legendare ale naționalismului Românesc? Sau poate, își închipuie dușmanii neamului că într'o bună zi ni se va interzice iarăș să scrim cu litere de foc numele lui A. C. Cuza?**

Or ce s'ar șopti la colțuri de stradă, noi rămânem cei mai ireductibili optimiști: **Credem în dreptatea Generalului.**

Credem că Generalul Antonescu va alcătui organismul politic prin care va lega durabil și viu, conducerea cu cel din urmă fiu al Țării. Vor mai rămâne probabil, pentru o scurtă vreme și câțiva paraponisiți.

Lor le place să li se spună: „rezerva de mâine".

Noi le spunem: **Izolații de totdeauna.**

In orice caz, aceștia nu vor reuși să turbure dragostea cu care marea mulțime îl înconjoară pe General.

GENERAȚIILE

„Copiii mei dragi..."
(Generalul Antonescu)

Neîndurătoare sunt legile firii.

Sfâșietor, în clipe hotărîtoare ale vieții, strigătul unui suflet mare, copleșit de tragicul Destin.

Sunt, în viața națiunilor, ca și în a oamenilor prăvăliri cumplite. Nepăsarea, ușurința, neprevederea, oarba neînțelegere,—ne arată experiența— îi face totdeauna pe oameni să alunece, din povârniș în povârniș, pe calea pieirii, la prăpastie.

Dar viața națiunilor este viața generațiunilor, și când un neam se găsește pe ultimul povârniș al prăpastiei este că nepăsările, ușurințele, neprevederile și oarbele neînțelegeri ale generațiilor, l-au împins de pe povârnișul trecutului pe acel al prezentului.

Natura l-a înzestrat pe om cu gândire, cu conștiință, cu simțire și cu instinct.

Iar națiile au și ele, la un nivel comun, integrala medie de gândire, de conștiință de simțire și de instinct a generațiilor ce se succed.

Părinții îngrijesc de copii cât sunt mici, îi învață, îi îndrumează, le formează gândirea, conștiința, simțirile și instinctele.

Aceasta este regula comună.

Ea determină media și nivelul comun.

Deaceea, în societate după regula comună, un om „de familie bună" prezintă garanții pe care un necunoscut, ca nume, nu le prezintă. Defectele și calitățile tatălui se regăsesc în fiu după o lege de continuitate funcțiune — desigur — de condițiunile exterioare ale vieții. Acestea fac, dacă sunt permanente, caractere permanente. Acestea provoacă scăderile și urcările și dezastrele — când instinctul de conservare nu funcționează.

Tot astfel, la nivelul comun, defectele și calitățile trec dela o generație la alta.

Avem caractere permanente ale națiilor și putem vorbi de defectele și calitățile lor, după o lege de continuitate.

Condițiunile exterioare de viață provoacă schimbări defecte sau calități, se măresc sau se micșorează — astfel, în timp, o nație poate atinge culmi de măreție sau se poate prăbuși în „groapa pieirii" dacă instinctul de conservare nu funcționează.

Condițiunile exterioare pot aduce o boală, un germene morbid.

Dacă boala nu este înțeleasă dacă germenul e lăsat să se desvolte, dacă nu știe și nu poate să se apere, el va peri.

Tot astfel o nație, dacă la generațiile succesive nu se găsește nici știința, nici conștiința, nici simțirea, nici instinctul care să se opue peirii.

Dar dacă împotriva gândirii și simțirii comune și conducătoare spre dezastru, se ridică, într'o nație, deasupra nivelului comun, oameni cari să dea alarma științei și conștiinței, cu prețul sacrificării comunelor interese omenești, și cu prețul sacrificării omenești dragoste de sine. Dacă se găsesc într'o nație, tineri cari înțelegând și din „poruncă inimei", din instinctul de conservare, din simțirea adâncă că se găsesc „e linia neamului" pornesc o luptă desperată de salvare, cu prețul tuturor jertfelor de sine, până la sacrificiul vieții...

Dacă se găsește un om care să apară în clipele hotărîtoare ale vârtejului de germeni morbizi, de greșeli, de confuziuni, de [illegible]siuni și de ticăloșii, cari vor pră[illegible] statul ființa neamului, în gro[illegible] prezisei lui peiri, un om care să poa[illegible] opri vârtejul în loc, cu prețul vărsării de sânge a acelora pe care i-a iubit, și a sperat în ei, ca în copiii lui.. cu prețul jertfei dragostei de copiii săi și a credinței unui tată în copiii săi...

Apoi, aceasta este dovada că nația aceea nu este destinată peirii, și că va veni timpul, ca din zbuciumul prezentului, generațiile viitoare vor ști ce să leagă pentru a slăvi trecutul lor și pentru a-și îndruma viitorul.

Și mai este o dovadă.

Este dovada pe care și-o face, și ne-o dă, în luminoasa și desăvârșita artă a vorbirii sale de adânc cugetător, acela, care de-acu cincizeci de ani în urmă, examinând st[illegible] noastră socială și economică și prevăzând unde ne va duce „nivelul comun", a scris: „Odinioară și noi Românii am știut să apărăm țările acestea, dând piept, vitejește, cu hoardele de dușmani, cari în nenumărate rânduri s'au năpustit asupra noastră. Vijelii groaznice și crude au trecut peste noi, întinzând pustiul ca o pânză pe fața vestejită a pământului românesc, dar ele nu au putut frânge cerbicia acestui popor care nu a desnădăjduit nici când de viitorul său.

„Și desigur că a fost, nu desbrăcat de orice virtute, acel neam de oameni care a răzbit prin atâtea primejdii, care a fost călcat în atâtea rânduri, și care pururea s'a ridicat atunci când se părea că e mai aproape de peire.

„Așa a fost în trecut. Astăzi însă se cere mai mult dela noi și dela fiecare". (A. C. Cuza, „Meseriașul Român" 1890).

Acelaș lucru se cere și astăzi, putem spune. Și în prim rând să pregătim pentru generația viitoare un alt „nivel comun".

De-aceea ne vom strădui, pentru cei de azi, în această revistă, să scoatem în evidență neîndurata lege a firei, care a provocat așa zisa luptă a generațiilor, violența tinerilor, confuziunea și neînțelegerea nivelului comun al clasei dirigente și ticăloșia ei — contaminată fiind această clasă de germenii morbizi ai judaismului, — totala corupere morală a „mentalității" și a caracterului nivelului comun, care ne-a dus din povârniș în povârniș, din „fatalitate" în „fatalitate" — cum ar zice un tipic reprezentant al nivelului comun — la lovitura primită cu resemnare în Iunie 1940, la cele ce au urmat, și, în sfârșit, la tragicul și sfâșietorul strigăt al ultimei valori de salvare ce ne-a rămas: Generalul!

* * *

Polemici de actualitate

Un comunicat recent publică un număr important de preoți cari au fost puși în disponibilitate pentru că au participat la rebeliunea din Ianuarie. Acest comunicat ne întristează. Cum a fost cu putință ca slujitorii altarelor să iese în stradă pentru a lovi cu cruzime în ființa statului? Intr'un număr recent, vorbind despre cazul a altor preoți cari s'au făcut vinovați de acelaș delict, făceam afirmațiunea că acești preoți s'au înțeles evanghelia și că ei s'au lăsat antrenați de patima pe care o găsim în paginile Vechiului Testament. Se pare că această afirmație a iritat pe cineva. Acel cineva nu ne dă voie să ne amestecăm în problemele religioase. Să presupunem că preopinentul nostru este atât de savant încât nu mai îngădue nimănui să se apropie de subtila problemă a Vechiului Testament. Noi suntem gata să ne dăm la o parte. Cu aceasta însă nu s'a rezolvat nici problema în sine și nici întrebarea noastră nu e satisfăcută. Deaceea o repunem:

Este posibil ca un preot, după ce s'a pătruns de adevărurile evangheliei să-și mai puie la brâu pistolul și să iese în stradă?

*

Printre rebelii condamnați sunt și țărani. E drept că numărul lor este foarte redus. Totuș prezența lor ne surprinde. Țăranul, în general este blând și mai ales are pentru autoritate un respect înăscut.

Dcă totuș, s'au găsit câțiva cari să se abată dela această regulă, aceasta se explică numai prin faptul că acești nenorociți au fost înșelați în buna lor credință. Unii dintre ei, din câte suntem informați au fost recrutați din pleava satelor după cum la orașe grosul îl forma periferia.

Imi povestea un prieten că și-a găsit servitoarea printre manifestanți. Apostrofând-o, „rebela" i-a răspuns:

— „M'am dus și eu cu „camarazii" pentrucă mi-au promis că-mi dau haină de blană".

Desigur, că tot cam așa au participat și cei câțiva țărani la tragi comica rebeliune.

M. Tunari

Cărți asupra actualului răsboi

Pe piața germană a apărut o serie de cărți asupra actualului răsboiu. Aci trebuesc menționate mai întâi reportajele documentare, scrise de ofițerii Comandamentului Suprem german.

„Der Sieg in Polen" (Victoria în Polonia), „Der Sieg in Frankreich" (Victoria în Franța), apărute în editura Zeitgeschichte; „Der Durchbruch im Westen" (Atacul în vest) de maior Erich Murawski (editura Stalling) și „Ueber die Schlachtfelder vorwärts" (Inainte peste câmpurile de luptă); înafârșit, „Mit dem siegreichen Heer durch Frankreich 1940" (Cu armata victorioasă în Franța, 1940) de lt. col. Hesse (editura Wilhelm Limpert).

Mărirea și decadența Societății Canalului de Suez

Prin recentele atacuri ale aviației germane și italiene în contra Canalului de Suez, această „arteră vitală a traficului britanic" a devenit iar o problemă de actualitate. Până la isbucnirea războiului, traficul prin Canalul de Suez era în continuă creștere. In 1931, de pildă, au trecut prin canal 5366 de vase, având un tonaj de 36 milioane tone netto și transportând totdeodată 271.000 de pasageri. In 1937, au trecut 6631 vase cu 36.500.000 tone netto și 700.000 de pasageri. Incasările, care în 1880 au fost de aproximativ 42 milioane franci, s'au urcat la peste 1 miliard franci, așa încât, în 1927, a putut fi emis un dividend de 445 la sută. In ultimii ani, traficul a scăzut subit, așa încât în 1940 pentru prima dată nu s'a plătit nici un dividend. Din cauza ultimelor evenimente din Marea Mediterană, Societatea Canalului de Suez a fost chiar silită să ceară moratoriu. Incasările societății au scăzut deci într'atât, încât ea nu mai este în stare să satisfacă propriile ei obligațiuni. Aci se răsbună o politică economică dusă de oameni cu răspundere timp de 81 de ani, acei care au văzut în această cale de comunicații un isvor de aur, pe care-l puteai exploata la maximum. După ce navigația internațională, îndeosebi cea neutră, refuză să mai trimeată vapoarele prin Canalul de Suez, pentrucă nu vrea să-și expună vasele bombardamentelor germane și italiene, prăbușirea acestei întreprinderi este inevitabilă.

FAPTE ŞI COMENTARII

A II-a Scrisoare Generalului Antonescu

(Urmare din pag. I-a)

care o începeați,—aceste suflete tinere, înnecate de atâta ascunsă otravă, D-voastră înțelegeați să le primiți așa cum erau, pentru ca numai astfel, în fiecare zi mai mult, să le puteți conduce pe drumul adevăratei lumini. Erați, în propriu termen, cum zice Nietzsche, judecătorul care primește „ŞI GREŞALA". Dar era în felul ăsta gestul din urmă al supremelor dăruiri!

Voiu ajunge oare să spun totul? Aș vrea în orice caz să amintesc că ați izbutit, ați găsit puteri să ștergeți din memorie, dar cu o inimă înnecată și sombră, chiar această dramă fără nume care a fost teribila moarte a lui Nicolae Iorga!

S'ar fi putut oare mai mult? Ați cerut numai atât: să nu mai continue! Să se vadă că Statul este un efort aproape ceresc până la majestatea echilibrului. Şi până la ordine. O exaltare, dar în lumină, — nu în întuneric, nu în dezastru...

„Ați vrut să „triați" oamenii, să strângeți caracterele, să le adunați în Statul acesta. Să uniți generațiile. Abia acum cei mai mulți, și destul de grăbiți la început să vă arunce piatra, pricepeau că D-voastră aveați sentimentul Statului nostru întreg, și al unui întreg adevăr național. Că ați luat Garda de Fier, ca o prioritate numai, în concurența marilor reparații care vi se cereau, — dar n'ați uitat un minut că trebuia să ne cuprindeți pe toți, pe toți cei buni firește, pe toți aceia cari, cu un obraz curat, puteau arăta deopotrivă zâmbetul tinereței de azi, focul acestei alte vieți pe care se cere s'o facem.

Acesta a fost gândul D-voastră. Aceasta e opera pe care ați dorit-o. Ea n'a izbutit. Tineretul acesta atât de îmbolnăvit de noi toți, de gravele mizerii de ieri, nu-și avea încă nici sufletul nici umerii pregătiți pentru înalta misiune care, după gândul d-voastre, trebuia să-i revină. Tineretul acesta — sau poate, să fim bine atenți, NUMAI O PARTE DIN EL... Acești băeți amețiți de un lung delir, ca un vis, poartă încă în ei florul vechilor pușcării. Sunt convins că tot tineretul ăsta atâta de risipit, încă nu știe bine ce s'a petrecut până azi, în romantica lui viteză... El a căzut la jumătate de drum! Să-l ridicăm atunci de acolo, — mai bine decât să-l lovim... Şi poate să-l mângâiem mai mult! Are nevoe de o convalescență pe care va trebui să i-o dăm... Şi în grija asta, sufletul nostru, el singur să fie activ! Părinții, părinții adevărați, să nu uităm, își iubesc copiii atunci când sunt căzuți mai ales, — în durere... Să ne apropiem părintește atunci, cu adâncă iubire, de aceste tinere jertfe care oricum s'au cheltuit generos pentru toate ridicările noastre!

Strigoii cari revin

Dar dacă tinerii legionari nu v'au putut pricepe, Domnule General, — și am văzut „cum", și am văzut „dece" — oare lumea de astăzi să vă înțeleagă mai mult? Cum aș îndrăzni să v'o spun? Cum mi-aș îngădui să vă mint...

Iată într'adevăr, încercând din nou să apară, o lume care de cele mai multe ori nu este decât o pleavă desgustătoare. In această primăvară pe care a-ți ridicat-o și pe care e sigur că vreți s'o păstrați, răzbat totuș atâtea „democratice" ecouri prea vechi, dintr'un timp pe care-l nădăjduiam definitiv îngropat. Scriu unii la gazetă azi casicând ar ține în mână condeiul d-lui Mihail Ralea de odinioară, sau al publiciștilor liberali dela Viitorul, — ca să nu zic, condeiul lui „Brănișteanu" sau al repauzatului Blumenfeld.. Indivizi pe de altă parte de cea mai suspectă figură încearcă să se ofere din nou ca doctori ai moralei de azi — șantagiști de presă arhicunoscuți, delicvenți ai onoarei, civilizați borfași ai vechei noastre lumi dărâmate! Un student, un tânăr, se confundă de multe ori cu un bandit — țintuit la stâlp de ultimul traficant de ieri! E foarte greu să vă ocupați de toate deodată Domnule General, — dar într'o zi, mai liberă, o cât de grăbită atenție v'ar edifica pe deplin... Mai mult, e sigur, decât glasul meu care încearcă azi să denunțe atâtea orori!

Apoi mai sunt atâți domni prea cum-se-cade, dar cu o incurabilă bătrânețe pe care din leagăn o țin, onorabili cetățeni fără îndoială care te fac totuș să dormi de cuminți ce sunt — și răspândesc cu un fel de confortabilă lene în atmosfera timpului nostru, un soporific praf de biurocrație, de mediocritate și de rutină... In religia pe care o trăim, accentele lor de profani, mai mult amuzante, se pot ușor recunoaște la prima căutătură. Ei cască aproape în acest vârtej de alte febre, de altă vieață, și îi vedem proclamând, cu o sinceră bună voință de altfel, profund dezordonatele lor ierarhii în care regăsim par'că o lume de contabili și de impiegați — această veche plictiseală... „qui dans un baillement avalerait la terre!" Vârstă, supunere, capul plecat...

Ei vorbesc în sfârșit casicând nu s'ar fi întâmplat nimic — casicând nimic n'ar mai trebui să se întâmple!

Dar aș vrea, Domnule General, să vă citez câteva texte... Să vedem dacă sunteți de acord! E vorba, doar, de rosturile noastre de azi — de drumul nou pe care pornim.

Discutând așa-dar dureroasa rebeliune de la sfârșitul lui Ianuarie trecut, un domn profesor ne spune — cu o perfectă bună credință probabil:

„O ideologie de împrumut impusă (?) unui popor, străin, de împrejurările și mentalitatea (!) celui unde ea s'a plămădit, e plină de primejdii. Ca orice lucru repede imitat ea ajunge în minți fără maturitate la monstruoase deformațiuni...

Ar fi inutil să mai continuăm... Dar câteva întrebări totuși se pun. Şi mai întâi care este „ideologia" de împrumut? Noi nu-l credeam nici pe Brănișteanu când ne-o spunea! Dacă e vorba de naționalismul nostru, apoi atunci el poartă pecetea mai veche a școalei latiniste poate întâi, a lui Barnuțiu, a lui Bălcesru, Kogălniceanu, a lui Mihai Eminescu, a lui A. C. Cuza în sfârșit... Iar dacă e vorba de sensurile particular anusemite ale naționalismului nostru, apoi atunci se știe că A. C. Cuza are 83 de ani, că el gândește și scrie de acum 50 de ani — și că anticipează astfel cu mai bine de un sfert de veac doctrinele național-socialiste. Atunci? Ideologie de împrumut?... De unde, dela cine — și când! Nu-nu! n'a avut dreptate nici d. Brănișteanu care ne spunea asta în zilele lui de glorie — și nu are nici d. profesor Bănescu... care încearcă să ne-o spună azi!

Dar alt domn e încă mai categoric. Merită și dânsul onoarea unui citat... Să-l auzim:

„Slăbiciunile și păcatele regimului democratic erau numai o justificare aparentă (!) a mișcării protestatare, fiindcă tineretul nu prezenta nicio garanție că ar putea conduce mai bine țara, și, de altfel, nimeni nu-l împiedică de a-și valorifica pretențiile pe cale legală"(!)

...Iară ar fi inutil să mai continuăm! Tot articolul seamănă cu rândurile astea! Dar, ați auzit?

Slăbiciunile și păcatele regimului vechi, nu au fost decât un pretext... Poate, păcatele astea, nici nu au existat! Şi poate, D-voastră înșivă, Domnule General, ați mers la Bistrița numai să vă plimbați! Şi ați fost înlăturat dela conducerea treburilor armatei, de aceeași lume fără slăbiciuni și fără păcate... Şi chiar granițele noastre, s'au prăbușit fără nicio cauză, fără nicio răspundere! Iar tinerii se puteau valorifica... „pe cale legală". In acest regim iudaic în care antreprenorii de opinie publică își întemeiaseră dinastiile lor, monopolurile, exclusivismele lor... Ați auzit? Ați citit?

Naționalismul nu a fost compromis

Dar atunci, ce este — ce se întâmplă? și mai ales oamenii ăștia ce vor! De o lună de zile aproape muzica lor se aude destul de strident pretutindeni... Ce vor? Nu este deloc greu să spunem... Mai întâi este o lentă infiltrare a lumii vechi care încearcă să pătrundă în templele noui... Strigoii aceștia apar din nou la lumină cu toate tarele pe care le știm, ei amenință ușile să le spargă și ar vrea par'că să sară peste ferestre chiar... Folosind un accident al naționalismului, ei atacă religia însăși pe care o vor neapărat compromisă! Ar fi reabilitarea lor...

Dar aceasta ați vrut D-voastră, Domnule General? Nu, fără îndoială, o știm cu toții prea bine... Vom fi lângă D-voastră atunci să oprim această năvală — și de pe acum, stăm atenți, de veghe, la ziduri... Strigoii nu vor pătrunde! Cu ei nu se ridică nici nu se zidește o țară din nou. Le spunem așa, dar acestora mai întâi că naționalismul nu a fost compromis! El n'a avut de altfel nici odată norocul până azi să vorbească liber prin elementele lui calificate — iar acești tineri căzuți, au fost surpați, au fost rupți mai întâi de lumea acelora chiar cari azi se ridică din nou să-i acuze!

Identificăm atunci bine aceste clamuri... Dar de acolo de unde vin ele,—n'ar mai putea să ne-ajungă! Pe cenușa lor pustie, rece și rea, este astăzi par'că același corb fatidic al lui Edgar Poe: Neuer moore... Niciodată! Jamais plus...

Şi D-voastră ați spus-o cel dintâi, Dmnule General! Glasul acesta, cum s'ar putea să nu-l evocăm acum?

„Un Stat nou cu suflet nou. Aceasta m'am obligat să fac.

. . . .

„Acesta este drumul viitorului, la care chem tot ce e curat, întreg, neîncercat, nepătat, neobosit, pe întregul cuprins al țării".

. . . .

„Deaceea o spun răspicat. Nu oricine este pregătit pentru această împlinire, ci numai acei cari n'au mâinile pătate de sânge, de averea Statului sau de fapte murdare..."

Faceți să se audă glasul acesta cât mai departe, Domnule General! Să strige în urechile tuturor! Chemați lângă D-voastră pe acești oameni pe cari nu-i strâmbă nimic din comuna mizerie a lumii noastre de ieri: curați, întregi, neobosiți, nepătați, și mai ales neîncercați...

Imi îngăduiam în prima scrisoare pe care v'am adresat-o, să cer un mai sever examen al acestor „moraliști" de rentabile „atitudini" cari se ridică atâta de aroganți de ici sau de colo și pretind să ne dea lecții de vieață... Aș vrea să revin acum. Este lucrul dintâi care va trebui făcut! Da, da, nimeni să nu-și moae condeiul în călimară, dacă nu-l va fi trecut prin inima lui mai întâi!

Să cunoaștem astfel mai bine pe acești deochiați censori ai moralei noastre de ieri sau de azi, cari și-au ridicat palate din vorbe vânturate oricum, și cari din fundul buzunarelor, numai, își ridică atâtea stridente revolte la care asistăm... Acestora să le fie interzis nobilul exercițiu al tiparului. Să fie goniți toți censorii ăștia, cu obrazul vărgat, de lângă atâtea ilustre călimări care au fost ale lui Kogălniceanu sau Eminescu — toți ăștia în sfârșit să fie dați afară din tipografiile noastre...

E prima condiție pentru un timp mai salubru pe care-l dorim. Noi am cerut-o odată. O cerem astăzi din nou! Cine se ridică la o tribună de presă, să ne arate mai întâi ce vrea și ce este, cum trăește și cum a trăit, — să ne spună vieața lui publică cel puțin. Văd foarte bine o comisie de înalți magistrați, făcând această necesară poliție — și în fața ei, aș cere favoarea să mă prezint cel dintâi... ca unul care o propun.

O riguroasă lege a presei, așa dar... Dar în acelaș timp Domnule General, și o presă care să vă poată servi! Subt aspre sancțiuni ale adevărului fără îndoială, dar să vă putem spune liber de câte ori ni se pare că gândul D-voastră este trădat!

In locurile unde se suferă și se muncește...

Ați fost în țară, sunteți, ați mai ales, un stindard de dreptate și de iubire... Steagul ăsta să ne îngăduiți să-l păzim! Sunt atâtea numiri în diverse posturi, atâtea acțiuni pe care nu le știți, pe care e sigur că nu le vreți — pe care n'ați putea să le vreți — dar care apar ale D-voastră și care adeseori provoacă inutil, gratuit...

Să fim liberi să vi le spunem, — să colaborăm astfel la această operă în care adeseori am sentimentul că singur lucrați, dar care numai puțin ne înflăcărează și ne obligă pe toți! Aceasta e critica pe care o vreți, constructivă. Numai cu prețul ăsta, cu prețul acestor juste libertăți numai, vom putea regăsi adânca pacificare a spiritelor, dincolo chiar de sancțiuni și de legi.

Altfel atâtea cântece și flori pe care le știm, altfel atâtea podoabe rămân efemere —

A ces vains ornements, je préfère la cendre...

Sunt adevăruri din cele mai sigure pe care D-v. fără îndoială le știți deopotrivă, Domnule General... Vi le spune totuș astăzi din nou, vi le reamintește un om care a strigat constant numele D-voastră, chiar atunci când alții se întrebuințau să aduleze erorile legionare! Un om care nu și-a plimbat cădelnița nicăeri, și nici astăzi n'are de gând s'o facă — dar care privește activ, și îngândurat puțin, ziua de azi.

Ați fost atât de puțin înțeles Nici astăzi însă, am văzut, cuvântul d-voastră nu este auzit așa cum ar trebui.

...Bunătate, Omenie, Dreptate — acesta a fost strigătul D-voastră dintâi. Cuvântul ăsta, ca un ordin al Sufletului, este pe toate zidurile, în toate bureau-urile... Nu știu însă dacă l-am găsi totdeauna în inimi! Am avut prilej totuși să-l văd puțin pretutindeni, în administrații, în pușcării chiar, în cazărmi — aceste aspre locuri în care se suferă și se muncește... Ah! când privești omul strivit subt poveri, și inima îți este frântă de imensa încercare a lumii — răscumpărarea tristelor noastre vieți...—când cunoști aceste munci neștiute și toate dramele fără nume, cuvântul D-voastră atunci cade ca o albă nădejde, ca un flux de alt azur peste atâtea frunți de sudori.

Dar mă gândesc că va trebui să dăm vieață acestor nădejdi — și pentru asta par'că să multiplicăm figura D-voastră, Domnule General! Să fiți pretutindeni... Intr'un fel sau în altul, va trebui să ajungem. Va trebui să ridicăm OMENIA, în atâta vieață care ne doare!

...Şi eu mi-am îngăduit să dau aici câteva suggestii numai ale posibilităților omenești.

TOMA VLADESCU

P. S. — PLEBISCITUL. — Consultarea națională de Duminica aceasta s'a anunțat după ce articolul nostru a trebuit să fie dat la tipar. Este un gest însă care, cum se vede, confirmă înseși considerațiile noastre de aici. Generalul ca întotdeauna vrea să dea o supremă socoteală Țării, vrea să audă cuvântul ei. Rezultaul plebiscîului nu constitue fără îndoială nicio problemă.

Războiul în Africa

O bază aeronavală italiană din Libia.

Avioanele Stuka la lucru

Un epizod din viața aviatorilor germani în picaj

O pătură groasă de noui stă ca un paravan între avioanele Stuka și convoaiele de vase engleze, care se îndreaptă spre estuarul Tamisei în penumbra amurgului. O escadrilă de avioane germane sboară în aceste ore ale înserării. Numai iuțeala și hotărîrea mai pot asigura succesul.

Succesul este de partea acelora care vor face totul ca să scoată dușmanul din bârlogul lui și să-l atace. Pe deasupra bancurilor de nisip se fac deodată spărturi în noui și prin aceste spărturi atacatorii zăresc două „crucișetoare de serviciu" britanice, care susțin desigur frontul de apărare al unui convoi de vase de transport.

O comandă; se dă semnalul de atac. Comanda răsună din nou: „Jos!" Escadrila se împrăștie și se aruncă dela mai multe mii de metri înălțime, prin spărturile nourilor, asupra țintelor întunecate de jos. Vuetul năprasnic al avioanelor în picaj face să piară sentimentul de siguranță cu care se legănau până atunci servanții tunurilor britanice.

Primul crucișător, asupra căruia se concentrează acum cea mai mare parte a atacurilor, trage cu toate tunurile. Partea dinapoi a vasului pare un perete de foc și sgomotul proectilelor este asurzitor. Dar servanții nu pot urmări avioanele care se reped din cer cu o iuțeală fulgerătoare. Cu hotărîre neclintită, avioanele Stuka țintesc mereu crucișătorul, al cărui contur nici nu se mai vede din nourul de fum al proectilelor aruncate asupra lui. Nici unul din aviatorii cari atacă nu simte grindina de foc; fiecare vede numai ținta. Conducătorul celui de al doilea „Ju" observă că bombele primului avion a trecut chiar pe lângă el. Nu se sfiește însă să se arunce din nou asupra vasului și la câteva sute de metri deasupra țintei, transformată într'un vulcan ce aruncă foc, aruncă o nouă bombă grea. In timp ce sboară aproape de vas, simte sguduitura exploziei primei bombe care a lovit în plin. Deasupra bordului se ridică nori de fum negri-gălbui. Focuri de artificii de culoarea fierului topit țâșnesc deaslungul crucișătorului. In toate părțile sboară sfărâmături.

Când al doilea avion se lasă până jos, deasupra mării, din mijlocul vasului se înalță un alt nour de fum. A doua bombă a lovit în plin.

Incă o lovitură și bateria antiaeriană a vasului amuțește. O singură mitralieră încearcă să țină piept avioanelor care acoperite de nourii uriași de fum, nu mai pot fi o țintă. Dar și ea renunță curând. Bombe după bombe cad acum deasupra țintei. Coloane uriașe de apă se ridică în jurul inamicului greu rănit și fiecare nouă explozie sguduie colosul plutitor. Din mijlocul fumului negru apar acum și primele flăcări. Crucișetorul arde. Dar inamicul n'a dispărut odată cu distrugerea bateriei antiaeriene a crucișătorului. Iată că apar avioanele de vânătoare inamice. Cele dintâi Stuka germane coboară în picaj și străpung astfel primejdia încercuirii, ca să revină apoi și să atace Spitfire-ele britanice.

Superioritatea lor este covârșitoare.

Englezii încearcă să surprindă avioanele germane din toate părțile. După focul de baraj al artileriei anti-aeriene, avioanele Stuka sunt urmărite acum de flăcările albastre ale mitralierelor. Deasupra cabinei unui „Ju" un avion de vânătoare inamic încearcă să dea un atac. In timp ce servantul avionului inamic trage de la spate, pilotul avionului care-l urmeză își descarcă toată mitraliera. O luptă sălbatecă este în toiu.

Se apropie însă avioanele de vânătoare germane. Ele se aruncă furtunos asupra Spitfire-elor, răsbună cele două Stuka germane care au căzut victime superiorității numerice ale inamicului și acoperă retragerea camarazilor.

Pe coasta de Est a Angliei două crucișătoare britanice de câte 10.000 de tone sunt părăsite în flăcări, iar inamicul înregistrează și pierderea mai multor vase de comerț, victime ale uraganului de foc, deslănțuit de Stukas.

„Cetatea Moldovei" subt direcția d-lui prof. Gh. Cuza

Revista ieșeană Cetatea Moldovei, a trecut sub direcția d-lui Gh. Cuza. Inflăcăratul luptător și scriitorul de atâta vigoare continuă astfel în Iașul tradițional al părintelui lui aceiași luptă biruitoare de până astăzi.

E o garanție mai mult că Cetatea Moldovei va obține o și mai largă răspândire în masele cititoare.

O CRONICĂ a războiului actual

orașul Muenchen se lucrează la

De mai mult de un veac, în o cronică a evenimentelor locale, care este desigur cea mai veche cronică municipală oficială din Germania de Sud. Dela izbucnirea războiului, cronicari lucrează cu minuțiozitate pentru a înregistra evenimentelor. Viața din patrie nu mai poate fi astăzi despărțită de faptele militare, deaceea cronica municipală a devenit o adevărată cronică de războiu. Pentru ca această cronică modernă să fie cât mai complectă, populația Muenchenului a fost invitată să pue la dispoziția arhivei memorii, corespondențe, îndeosebi ale soldaților de pe front, fotografii de pe câmpurile de luptă etc. Astfel se alcătuiește, pentru generațiile viitoare, o imagine cât mai puternică a epocei noastre de mari transformări.

In ultimul timp s'a vorbit mult despre starea socială în Anglia, despre cartierele de mizerie ale orașelor britanice. Este interesant să auzim în această privință și părerea unui englez. In romanul său „Beyond", decedatul poet Galsworthy scrie în pag 317 următoarele asupra mizeriei în care trăește populația din „slums": „Drumul ducea prin ulițe strâmte, unde mizeria se vedea în toată goliciunea ei, unde bărbați cu înfățișare bolnavă, femei o bosite, copii mici cu chipuri de stafii stăteau pe trotuare și pe praguri".

AVIAȚIA GERMANA

Pe un aeroport german. Se schimbă motorul pe un avion de bombardament.

INVIEREA
Săptămânal de politică și cultură românească
Director, TOMA VLADESCU
Redacția și Administrația
București
Srt. Popa Petre 42, Et. III
Telefon: 2.33.55

IMPRIMERIILE „TIPARUL ROMANESC" S. A. Str. Sarindar Nr. 16 — București.